

Allemaal een stukje dode eik

Vijftien kunstenaars op landweggetje bij Ruurlo voor begin van project

Een eik en vijftien kunstenaars, zo heet het project dat op een landweggetje in het buitengebied van Ruurlo begint. Met een hoogwerker en een kettingzaag en een hoop fantasie en creativiteit.

Ze staan er bijna likkebaardend omheen als het eerste dikke brok hout met een klap op het asfalt klettert. De Berkellandse kunstenaars die deze ochtend al vroeg uit de veren zijn om een stuk van een door de droogte afgestorven eik aan Het Rijkenbarg in Ruurlo te bemachtigen. De een wil een schijf, de ander een mooi recht stuk, de derde gaat juist voor zo knoestig mogelijk.

De een weet al precies wat ze ermee gaat doen, de ander heeft vage plannen en de derde heeft nog geen idee. Maar allemaal vinden ze het fantastisch dat ze samen de waarschijnlijk wel 150 jaar oude eik het komend jaar weer tot leven brengen in de kunst.

Het idee voor dit project ontstond in het brein van houtkunstenaar Dolf Bierhuizen uit Borculo. Een mooie boom is natuurlijk bij uitstek materiaal waar hij graag mee werkt, maar dat geldt niet per se voor alle andere kunstenaars die meedoen.

Neem Jan te Kulve, bronsgieter uit Eibergen. Hij heeft een tamelijk onregelmatig stuk hout gekozen. Noesten en gaten, het kan hem niet bonkig genoeg zijn. Zijn plan is om een deel van het hout weg te halen, maar in dezelfde vorm in brons weer terug te brengen. "Een beetje zoals een tandarts een rotte kies vult", zegt hij lachend, terwijl de houtsnippers hem om de oren waaien. In de hoogwerker achter hem raast alweer de motorzaag voor het volgende stuk eik.

Zo'n 70 centimeter

Eronder staat Bert Koerts, ook uit Eibergen, die met brede armgebaren aangeeft op welke plek voor hem de zaag in de boom mag worden gezet. Iets meer naar links, nee, toch iets meer naar beneden, doe maar zo'n 70 centimeter. De zager geeft gehoor aan ieders wensen en in hoog tempo verdwijnt er steeds meer van de al een jaar geleden fors gesnoeide eik.

Die er in zijn gekandelaberde vorm ook al mooi uit ziet, vindt Bouke Veltman uit Neede, intuïtief schilder en bouwer van installaties. "Kan de rest niet gewoon blijven staan?" vraagt hij zich af. "Het is zo al een kunstwerk op zich." Wat hij met zijn uitgekozen stuk gaat doen, weet hij nog niet. "Ik maak nooit een plan, mijn werk ontstaat gewoon."

Achter hem komt Harry Lankveld uit Eibergen voor de zoveelste keer voorbij met een steekwagentje met daarop een flinke brok eik. Zijn eigen stuk ligt allang in de auto, maar nu transporteert hij voor collega's. Ook hij heeft nog geen idee wat hij met het hout gaat doen. "Ik denk er over na, dan ga ik wandelen, dan denk ik er nog eens over na, dan ga ik fietsen en dan opeens, pats boem, dan weet ik wat ik ermee moet doen."

"Ik word hier heel hebbertig van." Martina Bakker uit Borculo kijkt verlekkerd als ze ziet hoeveel hout er nog resteert nadat een ieder heeft meegenomen wat hij of zij wilde. Liefst zou ze naast de schijven, die voor haar op maat zijn gezaagd, nog een paar extra stukken meenemen. Maar echtgenoot Jaap wuift dat idee weg: "Onze auto zit vol."

Omheen breien

Hij heeft nog geen plan voor zijn deel, Martina daarentegen heeft al wel in beeld wat ze wil. "Ik ga er omheen breien, ik heb nog mooie zelfgesponnen wol, die ik heb geverfd met uien-schillen." De kunstenaar breit met uiteenlopende materialen, zo was te zien tijdens de kunstwandelpadroute bij Borculo vorige zomer, waarvoor ze oude cassettebandjes op de breinaalden had gezet.

Dan komt plots nog een kunstenaar aangelopen. Het is smid Ralf Toevank uit Ruurlo, die nog maar 5 minuten geleden via via hoorde van het project en er wel oren naar heeft om iets te maken van metaal en hout. Geen probleem, hout zat, zoek maar uit.

Nieuwe boom

Ondertussen neemt Dolf Bierhuizen van alle kunstenaars een tientje in ontvangst. "Voor de nieuwe boom, die we hier gaan planten." Even later voegen ze de daad bij het woord en wordt een jonge koningslinde een eindje verderop in de grond gezet. "Mooi idee, toch?", mijmert Martina Bakker. "Dat hier dan over honderd of tweehonderd jaar misschien wel weer kunstenaars staan, net als wij."

Dan keren ze huiswaarts met hun wagens volgeladen, om meteen aan de slag te gaan of inspiratie op te doen. Eind van het jaar moet ieder een kunstwerk klaar hebben, dan komt er een tentoonstelling van alle werken. Naar een plek wordt nog gezocht.